

ZADIMLJENI PEŠČANIK

DŽENIFER BEL

Prevela Branislava Maoduš

 vulkančić

Beograd, 2018.

*Za Beks, Nikol i Taru.
Neobičnjačke prijatelje.*

Prvo poglavlje

Ajvi je naglavačke poletela u tamu. Vetar joj je nanosio smeđe kovrdže na lice, a zidovi torbe bučno su lepetali oko nje. „Sebe!“, povikala je. „Jesi li još tu?“

U daljini se pojavila traka svetlosti.

Bilo je krajnje vreme.

Usporila je kada se traka pretvorila u otvor i izvukla se iz jutene torbe, rastući i šireći se do normalne veličine, poput balona koji se puni vodom.

Obrela se u maloj i raskošno nameštenoj sobi. Mesečina se prosipala kroz jedno jedino okruglo prozorče i osvetljavala uglučani hrastov radni sto, kožnu fotelju i čupavi tepih. Na jedan zid sobe naslanjao se bleđi dečak, neuredne plave kose i zelenih očiju nalik na njene.

„Sebe, gde smo?“

Obrazi njenog brata su se naduli. „Ne mogu da govorim... Pokušavam da se ne isporučam.“

„Na brodu smo“, odgovorio je drhtavi glas iza nje. „I nismo sami.“

Ajvi se okrenula i ugledala prijatelja Valijana, čije je preplunulo koščato lice zaista bilo zabrinuto. Klečao je pored tela nekog čoveka u tamnoj uniformi. Ovaj je bio opružen na podu, s jednom rukom podignutom iznad glave, a na drugoj je ležao. Izgledao je po godinama blizak Ajvinim i Sebovim roditeljima – kao da je u srednjim četrdesetim – s kovrdžavom plavom bradom i belom prugom na levoj obrvi.

„Da li spava?“ upitala je Ajvi dopuzavši bliže. Čoveku su oči bile sklopljene. Gurnula mu je rame, ali on nije reagovao.

Valijan je spustio uvo do njegovih usana, a zatim mu opipao vrat. „Ne diše.“

„Moramo mu pomoći!“

„Mislim da ne možemo.“ Valijan je sklonio prste i progutao pljuvačku. „Nema puls.“

Ajvi se sasvim umirila. „Hoćeš da kažeš...“

„Mrtav je“, rekao je Valijan trezveno. „Još je topao. Mora da je umro nedavno...“

Začuo se glasan udarac kada je Seb projurio kroz vrata, pokrivajući rukom usta. Ajvi je kroz otvor videla belo mermerno kupatilo. „Možda se sapleo o tepih i pao“, rekla je. Dok je ustajala, pod se zaljuljao. Na poslužavniku u uglu zazvečao je komplet čaša za viski.

Valijan se namrštio. „Mislim da nije to u pitanju: nema čvorugu na glavi i nema nigde krvi iz rane.“ Ustao je i pažljivije osmotrio brodsku kabinu. Njegova neuredna tamna kosa, isečene uske farmerke i blatnjave crvene košarkaške patike odudarale su od lampi ukrašenih dragim kamenjem i pozlaćenih ogledala. „Moramo da otkrijemo na kom smo brodu.“

„Na sakou su mu nekakve oznake“, primetila je Ajvi. Ispod logoa su stajale neke reči. „Prvi oficir“, pročitala je. „Trgovački brod *Tuđinac*.“

Začuła se voda iz vodokotlića, nakon čega su se otvorila vrata kupatila. Seb je brisao usta rukavom. „Izvinite, nisam više mogao da zadržavam.“

Ajvi je nabrala nos kada je dotabanao na sredinu kabine i izvadio mobilni iz džepa farmerki. „Možeš li da radiš nešto korisno?“ upitala je. „Ti si nas naterao da se upustimo u sve ovo, i to bez nekog konkretnog plana.“

Seb ju je ljutito pogledao. „Ovo je eksperiment – odlučio sam da preuzmem inicijativu. Nisam znao da ćemo naleteli na mrtvaca.“ Imao je široka ramena i bio je visok, sa mišićavim rukama mladića koji je – na Ajvinu izuzetnu nesreću – sat vremena

dnevno vežbao bubnjeve. Nije znala kako je moguće da su njih dvoje brat i sestra; ona je bila tako sitna.

Valijan se zagledao preko Sebovog ramena. „Može li taj uređaj da ti kaže gde smo?“

Ajvi je i dalje bilo čudno što Valijan ne zna gotovo ništa o svakodnevnom uređajima.

„Hmmm.“ Seb je nekoliko puta prešao prstom preko ekrana. „GPS radi, ali preuzela me je druga mreža, tako da mora da smo van Ujedinjenog Kraljevstva.“ Raširio je oči. „Oho! Po svemu sudeći, nalazimo se negde blizu norveške obale.“

„Norveška?“ Valijan je zgrabio jutenu torbu iz koje je Ajvi upravo ispuzala i pogledao etiketu na njoj. Dva puta je pročitao šta piše. „Sigurno sam ispravno popunio etiketu – piše Selena Grajms. Ali šta ona radi u Norveškoj?“

Seb je trznuo glavom. „Ovaj, otima nečije roditelje? Ucenjuje ljude? Muči ih? Tužbalica verovatno seje zlo širom sveta.“

Ajvi su podišli žmarci. Tužbalica je bila organizacija toliko zla da ju je obuzimala jeza i na sam pomen njenog imena. „Ne znamo sigurno da je stigla ovamo. Možda natpis ipak nije dobar.“ Potajno se nadala da nije. Selena Grajms je bila opasna. Poslednji put kada su im se putevi ukrstili, Selenin ljubimac vuk umalo da pojede Ajvi. „Možda putna torba ne može da nas odvede pravo do osobe, možda može da nas prebaci na određeno mesto, kao i sve neobičnjačke torbe?“

„Ova torba je *drugačija*“, bio je uporan Valijan. „Znaš to. Velika neobičnjačka dobra su pet najmoćnijih neobičnjačkih predmeta koji postoje. Kažem ti, ova torba može da uradi svašta čega nismo ni svesni.“

Ajvi je pogledala ofucani stari džak za krompir. Neobično je bilo i pomisliti da nešto što izgleda toliko obično ima moć da vas za svega nekoliko sekundi prebaci na mesto udaljeno hiljade kilometara. Ali upravo to je bila suština svih neobičnjačkih predmeta – čak i najobičniji svakodnevni predmet može da krije izvanrednu sposobnost.

Seb je skupljenih očiju pogledao prvog oficira. „Šta mu je to u ruci?“

Ajvi je ponovo pažnju posvetila telu na podu. Nešto je svetlucalo u stegnutoj šaci. Srećna što nosi rukavice, nežno mu je otvorila prste i ugledala srebrni novčić. Bio je ulubljen u sredini, a po obodu su bila ispisana slova.

„Iskrivljeni šestoparac“, izletelo joj je dok se žurno odmicala. Prepoznala bi taj novčić bilo gde – bila je to posetnica Tužbalice.

„Ubio ga je neko od članova Tužbalice“, rekao je Valijan mršteći se. „Natpis na torbi mora da je upalio, inače bi ovo bila prevelika slučajnost. Selena je ovo uradila.“

Seb je ispod oka pogledao prema vratima ka ostatku broda. „Selena mora da je napustila kabinu svega nekoliko trenutaka pre nego što smo stigli. Znači da je negde na brodu, verovatno s drugim članovima Tužbalice.“ Zgrabio je Veliku neobičnjačku torbu s poda. „Bila si u pravu, nismo dobro razmislili o svemu. Hajde da se gubimo odavde.“

Ajvi se spremala da podigne uzbunu, da upozori posadu, kada ju je zapahnuo gorki zadah hemikalija i naterao je da zatrepće. „Bljak – odakle dopire taj miris?“

Valijan je omirisao vazduh i spustio pogled na šestoparac u ruci prvog oficira. „Jezik-trava“, zarežao je. „Prepoznao bih taj smrad svugde – Tužbalica ju je dala mojim roditeljima. To je otrov koji te tera da kažeš istinu pre nego što umreš. Novčić mora da je bio umočen u otrov. Čovek se sigurno otrovao kad je dotakao novčić.“

Ajvi je osetila kako joj se srce steže od osećaja krivice na pomisao na Valijanove roditelje. „Ne možemo još da odemo“, rekla je Sebu. „Ako uspemo da otkrijemo zašto je Selena ubila ovog čoveka i šta radi ovde, to može da nam pomogne da shvatimo šta Tužbalica smera – i da je osujetimo.“

„Ajvi, suviše je opasno!“, pobunio se Seb. „Selena je već ubila ovog čoveka. Ako nas vidi ovde, ubiće i nas.“

Ajvi je želela da kaže bratu da je o tome trebalo da razmišlja pre nego što je sve ovo započeo, ali nisu imali vremena za raspravu. „Ne znamo koliko dugo će Selena biti na brodu, moramo da iskoristimo priliku.“

„Imam nešto što će nam pomoći“, rekao je Valijan. „Mislim, da izbegnemo da nas vide. Možeš li na tom tvom uređaju da pronađeš plan broda, Sebe? Ovo je trgovački brod *Tuđinac*.“

Gundajući s neodobravanjem, Seb je ugurao Veliku neobičnjačku putnu torbu u džep duksa i izvadio telefon. „Trgovački brod *Tuđinac* – evo. Ovo je teretni brod koji plovi između Norveške i Londona. Ima tri nivoa i strojarnicu, kao i veliki kran na palubi, pored kog su složeni brodski kontejneri.“

Ajvi se pitala zašto li se Tužbalica zanima za običan brod kao što je *Tuđinac*. „Hajdemo gore, na palubu“, predložila je. „Možemo da pregledamo kontejnere. Možda će nam tovar reći zašto je *Tužbalica* ovde.“

„Dobar plan.“ Valijan je gurnuo ruku u kožnu jaknu i izvadio kristalnu bočicu za parfem. Imala je ukrasni mesingani raspršivač i u njoj se nalazila mala količina neke tamne tečnosti. „Ovakvo veliki brod mora da vrvi od posade. Moraćemo da upotrebimo ovo da se sakrijemo od pogleda.“ Protresao je bočicu proveravajući ima li tečnosti na dnu.

„Šta je to?“, upitala je Ajvi prilazeći bliže.

Valijan je usmerio mesingani raspršivač ka njenoj glavi. „Tehnički, to je samo voda iz fontane u neobičnjačkoj bočici za parfem, ali većina neobičnjaka zove je tečnom senkom. Omogućava onome ko je koristi da se stopi sa svakom senkom koju dotakne. Nećemo biti potpuno nevidljivi, ali ljudi obično u mnogo manjoj meri primećuju senke nego druge ljude.“

Ajvi je omirisala vazduh kada su joj kapljice tečnosti poprskale tamnoplavi đubretarac i kosu. Osećala je blagi miris dima.

„Imamo sat pre nego što izvetri i prestane da deluje“, upozorio ih je Valijan prskajući Seba, a zatim i sebe. „Hajdemo.“

Zatvorili su vrata kabine ostavljajući u njoj telo prvog oficira. Hodnik ispred kabine, sa zakrivljenim metalnim zidovima prepunim zakivaka i ofarban sjajnom sivom bojom, ličio je na futuristički tunel. Neprirodno osvetljenje bacalo je senke na sve strane. Ajvi je zakoračila u prvu na koju je naišla.

„Nema šanse!“ prošaputao je Seb zureći pravo u nju. „Ajvi, nestala si!“

Pružila je ruku, ali nije mogla da je vidi. Pogledala je niz telo. Nigde nije bilo suknje, vunenih hulahopki punih tipica vune i izlizanih patika. Činilo se da su se rastočili u tami. Eksperimenta radi, gurnula je stopalo na svetlost i na podu ugledala njegovu senku.

Valijan im je oboma dao znak da požure. „Hajdemo.“

Požurili su hodnikom prema stepeništu. Unutrašnjost trupa broda bila je gola i skućena i odjekivala je neobičnim zvukovima. Ajvi se trudila da se u mislima ne bavi previše znakovima upozorenja koji su se videli na sve strane – PROTIVPOŽARNI VENTIL (GLAVNI), OPASNOST OD EKSPLOZIJE, POJAS ZA SPAVANJE, IZLAZ U SLUČAJU NUŽDE.

Tek što se uhvatila za rukohvat u podnožju stepeništa, iznad glave je čula bat teških čizama. Valijan je poleteo naglavce u tamu ispod stepeništa, povukavši Ajvi i Seba za sobom. Ajvi, teško dišući, priljubila se uza zid dok se grupa mornara u tamnoplavim uniformama bućno spuštala stepenicama.

Neverovatno. Tečna senka je delovala.

Članovi posade izvikivali su naredjenja na nepoznatom jeziku dok su žurili kroz teška vrata u drugi hodnik. Kada su se izgubili iz vida, Ajvi, Seb i Valijan izašli su iz senke i šmugnuli uz stepenice.

Napolju je noćni vazduh odjekivao udarima i tutnjanjem okeana. Ajvi je raširila noge zbog ljuľanja broda i osetila kako joj se koža ježi od hladnoće. Sijalice na žici razvućenoj preko palube njihale su se i osvetľavale džinovske metalne kontejnere na palubi. Bili su složeni u redove, odvojeni malo jedni od drugih da bi ljudi mogli da se kreću između njih, ali sve je izgledalo sablasno prazno. Valijan je pokazao vrh velikog krana koji je bio okružen kontejnerima, pa su krenuli prema njemu.

Kada su prešli u senku, Valijan i Seb su nestali. Ajvi je znala da su tu, ali pošto nije mogla da ih vidi, osetila se usamljeno.

Ogromni kontejneri bili su obojeni jarkim bojama, vrata preprećena debelim čelićnim šipkama, a na svakom se na prednjoj strani nalazio serijski broj. Ajvi je pažljivo zagledala svaki kontejner pored koga je prošla, ali nigde nije bilo nikakvog nagoveštaja šta bi moglo da se nalazi unutra.

Dok se šunjala pored jednog crvenog kontejnera, čula je glasan zveket i sledila se u mestu. Zvučalo je kao da se nešto kreće u kontejneru. Ajvi je odskočila kada su dva tamna, lebdeća obrisa prošla kroz rebrasti zid kontejnera. Pokrila je rukom usta da ne bi glasno udahnula. Malo je onih koji mogu na ovaj način da prolaze kroz čvrstu materiju: *rase mrtvih*.

Nije bilo dovoljno svetlosti da jasno vidi par koji je izašao, ali jedna prilika bila je veoma visoka, s glavom neobičnog oblika, a druga je nosila dugački ogrtač s kapuljačom, opšiven belim krznom. Proverivši da li još izgleda kao senka, Ajvi je stajala mirno. Prilika s ogrtačem istupila je na prostor obasjan mesečnom i sklonila kapuljaču. Sjajna tamna pletenica spuštala joj se do struka.

Selena Grajms.

Ajvi se trgla. Zloduškinja je izgledala baš onako kako ju je Ajvi pamtila, kao filmska zvezda: sjajna koža, oštre jagodice i jarkocrvene usne. Seleni je tamna kosa uokvirivala nežno lice, još više ističući njene prodorne plave oči.

„I pored jezik-trave, ona budala nam ništa nije rekla!“, prasnula je. Ajvi je zadrhtala od njenog nemilosrdnog glasa. „Trevalo je ranije da ga ubijem. Jesi li siguran da je Čup senki na ovom brodu?“

„Serum za praćenje, koji sam koristio, izuzetno je precizan“, zazviždao je Selenin pratilac. Glas je zvučao kao da njegov vlasnik govori kroz panovu frulu. „Čup je sigurno na brodu. Ne bih te zvao da nije tako.“

Stvorenje je iskoračilo iz tame. Izgledao je kao bogomoljka ljudske veličine, s glatkom zelenom kožom i pljosnatom trouglastom glavom sa dva sjajna žuta oka veličine činije za salatu. Oštra klešta visila su mu iz vilice, a Ajvi je izbrojala ukupno šest ekstremiteta, tankih poput štapića, koji su mu štrčali iz vunenog odela boje smaragda, šivenog po meri: dva je koristio kao noge, a ostala četiri ponašala su se kao ruke s bodljikavim šakama nalik na kandže. Lukovi svilenkastih zelenih krila virili su mu iznad lopatica.

Ajvi se užasnuto trgla. Nije bila sigurna kojoj rasi mrtvih je on pripadao; svakako nije bio zloduh kao Selena.

„Nastaviću da pretražujem tovar dok brod ne pristane u luku“, obećao je. „Trebalo bi da stigne u London u ranim jutarnjim časovima.“

„U London?“ Selena je iznenađeno podigla obrve. „Pa to je savršeno. Sutra se otvara prolećna sezona u Lundinoru; neko sigurno donosi ćup upravo zbog trgovine.“ Podsmješljivo je dodala: „Nemaju predstavu da taj predmet ima Pandorine moći. Sačekaj da istovare sav tovar s broda pa potraži ćup u Lundinoru. I učini to brzo.“

Čovek-bogomoljka pognuo je glavu: „Kako želiš, Vučji Čemeru.“

Ajvi je zadrhtala. Vučji Čemer bilo je Selenino tajno ime. Imena drugih članova Tužbalice – Kostriš, Crna Kandža, Velebilje, Kukuta i Jedić – takođe su bili nazivi za otrove.

„I javi mi se čim budeš imao neke vesti“, nastavila je Selena. „Moram da se domognem ćupa što je pre moguće. Nemamo vremena za gubljenje.“ Skinula je jednu od crnih satenskih rukavica i zagledala se u svoje prste. Koža na rukama bila joj je krastava i trula i iz nje se cedio žuti gnoj. Ajvi je zgađeno skrenula pogled. „Dolazi vreme da Tužbalica živi u svetlosti.“ Selena je bacila crva sa zglavka. „Uskoro će blatnjavci otkriti kako je živeti u tami.“

Ajvi nije bila sigurna šta je Selena Grajms želela da kaže, ali to nikako nije moglo biti dobro. Reč *blatnjavci* poticala je od izraza *ima ih kao blata*. Bio je to pogrđan naziv za običnjake – ljude koji, po krvi, nisu imali pravo da znaju bilo šta o neobičnjačkom svetu.

Iznenada ju je nešto pogodilo u ruku i ona je zaprepašćeno ciknula. Seb je stajao pored nje, Valijan malo iza njega. Vazduh je ispunilo ljutito siktanje od koga su joj se dlačice na vratu naježile.

„Uhode!“, zarežao je čovek-bogomoljka trzajući antenama.

Tečna senka je izvetrila.

Selena je povikala. „Hvataj ih!“

Uz silovito šištanje, čovek-bogomoljka raširio je krila i podigao se u vazduh u istom trenu kada se Selena okomila na Ajvi.

Ajvi je potrčala, snažno lupajući stopalima po palubi. Valijan je jurio ispred nje i skrenuo u prvi prolaz. Ajvi je pojurila za njim i umalo se sudarila sa Seбом.

„Nastavi da trčiš!“, povikao je mašući rukama. „Onaj čovek-buba nam je za petama.“

Čuli su preteći udar krila iznad glave. Seb je izvukao Veliku neobičnjačku putnu torbu iz džepa duksa i prošaputao nešto u otvor.

„Dobaci je ovamo“, povikao je Valijan.

Seb je bacio torbu, a Valijan ju je uhvatio jednom rukom, pre nego što se zaustavio pored ograde. More iza njega bilo je crno. „Moramo da skočimo“, rekao im je dašćući. „Verujte mi.“ Pridržavajući se jednom rukom, preskočio je ogradu i bacio se preko ivice.

Seb je gurnuo Ajvi. „Ajvi – kreći!“

Pentrajući se preko ograde, krišom se osvrnula preko ramena. Selena Grajms i čovek-bogomoljka su ih gotovo sustigli. Udahnula je vazduh punim plućima i skočila u talase.

Mahala je rukama i nogama. Primetila je kako Velika neobičnjačka putna torba leprša tik van domašaja i pete Valijanovih crvenih košarkaških patika nestaju u njoj.

„Ajviiiiiiiiiiiiiii!“, povikao je Seb padajući za njom.

Vetar joj je vrištao u ušima dok je silom gurala ruke nadole i glavom ciljala otvor torbe, a zatim i uronila u nju.

Drugo poglavlje

Ajvi je podesila stonu lampu da bi jasnije videla ranu na Sebovom čelu. Ogrebotina nije bila duboka, ali je koža na ivicama bila nabrana i crvena. „Čovek-bogomoljka mora da te je dohvatio u letu pre nego što si upao u torbu“, rekla je tapkajući ogrebotinu vlažnom vatom. „Misliš li da je on Selenin novi pomoćnik?“

Seb se uhvatio za ivicu stola grčeći lice od bola. „Očigledno. Nisam video onog njenog ljubimca, sablasnog vuka.“ Glas mu je odjeknuo sve do visoke tavanice kancelarije njihovog oca u Muzeju Viktorije i Alberta. U kancelariji je bilo više štiva nego u omanjoj biblioteci: na prozorskim daskama stajali su uvezani snopovi akademskih žurnala, a beskrajni tomovi enciklopedija ispunjavali su police. U jednom uglu stola nalazio se stari mikroskop, a na sredini sjajna mesingana pločica na kojoj je pisalo: EMET SPAROU, ISTRAŽIVAČKO ODELJENJE.

„Gledaj da dobro očistiš ranu“, posavetovao ju je Valijan koji je čuvao stražu na vratima. Hodnik je bio mračan. „Nikada pre nisam video tu rasu mrtvih pa ne znam da li mu je koža otrovna.“

Seb se snuždio. „Molim... otrovna koža?“

Ajvi je stavila hanzaplast na ranu, bacila vatu u korpu za otpatke i zatvorila komplet za prvu pomoć. Dok je vraćala kutiju na prozorsku dasku, videla je kako ulicom punom lokvi od kiše prolazi usamljeni crni taksu. Svega sat i po prošlo je od jedanaest uveče, kada su otputovali Velikom neobičnjačkom putnom torbom. London je bio tih.

Spustila se u tatinu fotelju; njegov džemper bio je prebačen preko naslona. U misli joj se vratila slika mrtvog tela prvog

oficira pa je povukla džemper u krilo i snažno ga stegla rukom, poželeći da je tata ovde.

Valijan se žurno udaljio od vrata. „Brzo, sakrijte se!“

Svetlo je zatreptalo i zasijalo u hodniku. Seb se otkotrljao preko poda, a Ajvi se sakrila ispod stola kada je snop baterijske lampe osvetlio prostoriju. Polako je prelazio preko zidova, a zatim je, nakon nekoliko sekundi, nestao, zajedno za zvukom sve tiših koraka.

„Ne možemo ostati ovde“, prošaputala je Ajvi smeštajući se ponovo u fotelju. „Ako nas noćni čuvar vidi, nećemo moći da objasnimo kako smo ušli.“

Seb je podigao glavu. „Jedini razlog što sam rekao torbi da nas dovede ovamo jeste taj što mislim da bi tatine knjige mogle da nam pomognu da shvatimo ono što je Selen Grajms rekla. Znaš – sve ono u vezi s Čupom senki.“ Pitao je Valijana: „Da li ti taj naziv nešto znači?“

„Ne, ali mogu da pretpostavim šta bi to moglo biti.“ Valijanovo lice se smračilo. „Naziv *Čup senki* govori mi da je u pitanju jedinstveni predmet, a već znamo za kojih je pet jedinstvenih predmeta Tužbalica zainteresovana.“

Graška znoja spustila se Sebu niz čelo kada je gurnuo otrcanu Veliku neobičnjačku torbu na sredinu stola. „Hoćeš da kažeš da misliš da je Čup senki kao i ovo, jedno od velikih neobičnjačkih dobara?“

Ajvi se promeškolljila u fotelji. Ako se Tužbalica ikada dokopa jednog od velikih neobičnjačkih dobara, svi – i neobičnjaci i običnjaci – biće u opasnosti. „Šta neobičnjački kondiri rade?“, upitala je Valijana.

„U njima se čuvaju *strahovi*“, rekao je drhtavim glasom. „Ako krikneš u neobičnjački ćup, najveći strah te napušta i ostaje u njemu dok ga ponovo ne otvoriš. Neobičnjaci ih koriste da se bore protiv fobija. Što je ćup moćniji, to u njega staje veći broj strahova.“

„Dobro... A zašto onda Tužbalica želi takav ćup?“, upitao je Seb. „Ne deluje mi kao da su oni preterano skloni strahovima.“

„Možda i nisu“, odgovorio je Valijan. „Ali jednom prilikom video sam kada je običnjak slučajno razbio ćup. Mora da se u njemu nalazio strah od padanja s visine jer se, nakon što se razbio, u zemlji otvorila džinovska provalija i ovaj je upao pravo u nju.“

Ajvi je osetila prazninu duboko u stomaku. „Hoćeš da kažeš da Tužbalica možda ne želi da *pohrani* strah u ćup, već želi da ga pusti napolje...“ Dobovala je prstima po stolu. „I možda ne samo jedan... Ako je Ćup senki zaista jedno od velikih neobičajkih dobara, mora da se u njemu nalazi mnoštvo strahova. Nije li Selen rekla da ćup ima Pandorinu moć?“

„Da, ali ja sam do sada čuo samo za jednu Pandoru“, rekao je Seb, „A ona je imala *kutiju*.“

Ajvi se nejasno sećala da joj je tata pričao priču o Pandori: bila je to priča iz grčke mitologije. Prešla je pogledom preko polica dok nije pronašla tom pod nazivom *Grčki mitovi*. Otvorila je knjigu na stolu i pregledala sadržaj pre nego što je otvorila odgovarajuće poglavlje. „Evo, Zevs je stvorio prvu ženu na zemlji i nazvao je Pandora. Dao joj je kutiju iz koje je, kada ju je otvorila, u svet izletelo svako zlo.“

„Sjajan poklon, Zevse“, promrmljao je Seb suvo. „Da li se negde pominje Pandorina moć?“

Dok je čitala, Ajvi je obuzela neka jeza: „Ne, ali ovde piše da je mit hiljadama godina bio pogrešno preveden. U originalnoj priči, Pandora nije dobila kutiju...“ Ruka je počela da joj drhti. Pogledala je Seba i Valijana. „Dobila je ćup. Ćup senki i Pandorina kutija su ista stvar!“ Prešla je prstom preko teksta. „Kada je Pandora otvorila ćup, iz njega je izašla... *bolest koja donosi smrt ljudima i bezbroj drugih patnji*.“

Sem se slabašno nasmešio. „Žurka.“

„Čini se da se u Ćupu senki nalaze svi strahovi sveta“, rekao je Valijan. „Moramo da sprečimo Tužbalicu da ga se dokopa.“

„Sjajno“, uzdahnuo je Seb. „Baš imamo sreće što se vraćamo u Lundinor u isto vreme kada i taj ćup. Kakav je plan?“

Reč *Lundinor* proletela je kroz Ajvinu glavu poput tajne lozinke. Činilo joj se da su ona i Seb koliko juče lutali kaldrmisanim ulicama džinovskog podzemnog trgovišta i razrogačenih očiju

zurili u razne neobičnjačke predmete izložene za prodaju. „Valijane, hoćemo li se naći tamo?“

Klimnuo je. „Videću šta mogu da otkrijem pre nego što dođete. Ako uspem da otkrijem ko uvozi Ćup senki, možemo da suzimo potragu u Lundinoru. Mislim da nema mnogo trgovaca koji koriste trgovački brod *Tuđinac*. Odneću Veliku neobičnjačku torbu u Savez izviđača u Edinburgu – tu se sastaju svi izviđači Ujedinjenog Kraljevstva. Biće to najbolje mesto. U međuvremenu, gledajte da se sklonite Seleni s puta.“

Ajvi je osećala hladne šake opasnosti na ramenima. „Pitam se zašto već nije došla ovamo za nama.“

„Suviše je rizično“, rekao je Valijan samouvereno. „Sebe, sećaš li se šta si mi rekao pre nekoliko dana?“

Poslednjih nekoliko meseci, za vreme školske godine, Seb i Ajvi komunicirali su sa Valijanom preko neobičnjačkih pera.

„Šta, da je bend *Ripz* upravo izdao novi album?“

Valijan ga je bledo pogledao. „Ne. Ono drugo – da si video podstražara na putu do škole.“

„Oh“, nespretno se nasmešio Seb. „Da, učinilo mi se da njegova odeća podseća na uniformu podstražara. Pokušao sam da ga pratim, ali je nestao.“

I Ajvi je videla jednog. Ili je barem tako mislila. Pojava podstražara u običnjačkom svetu je loša vest.

„Pa, mislim da vas podstražari prate otkako ste prošle zime otišli iz Lundinora“, objasnio je Valijan. „Ima smisla da žele da vas obidu, s obzirom na vašu porodičnu istoriju... Nadam se da vas ne vređa što sam ovo rekao.“

Seb je uzdahnuo. „Ne vređa nas. Naš pradedo bio je član Tužbalice, ne možemo to zanemariti.“

„I naš deda-ujak“, dodala je Ajvi tiho. Poželela je da tu činjenicu mogu da ignorišu, ili još bolje, da ona nije istinita. Bolno je bilo živeti sa svešću da su bili u srodstvu s Crnom Kandžom i Kostrišem.

„Radi se o tome“, nastavio je Valijan, „da Selena neće rizikovati da vas lično napadne, ne ako postoji mogućnost da je podstražari primete i počnu da joj postavljaju pitanja.“

„Dakle, šta ćemo onda kada stignemo u Lundinor?“, upitao je Seb. „Mislim, osim što ćemo se truditi da ne dozvolimo da nas Selena Grajms i njen buboliki sluga ubiju.“

„Držite oči otvorene“, odgovorio je Valijan, „i oslušajte sve što bi moglo da nam bude od koristi. Moramo da pronađemo taj ćup.“

„Ako ga pronađemo, ne možemo da ga uništimo“, rekla je Ajvi. „To će osloboditi sve strahove iz njega. Moraćemo nečeg drugog da se dosetimo.“

„Sjajno“, zaječao je Seb. „Mali izgledi da uspemo, veliki da dospemo u smrtnu opasnost. Šta čoveku da se ne sviđa u ovom planu!“

„Najpre moram na kraći put“, rekao je Valijan, a tamne oči su mu zasjale. „Sad kad znamo da torba može da nas odvede do konkretne osobe, mislio sam...“

Rouzi, pomislila je Ajvi. Valijan namerava da proveri može li torba da pronađe njegovu mlađu sestru na isti način na koji je pronašla Selenu Grajms. „Srećno!“, rekla je i osmehnula se ohrabrujuće.

„Hvala.“ Valijan je izvadio nekoliko kratkih smeđih pera iz džepa jakne. „Evo – uzmite ih ako budete morali da stupite u kontakt sa mnom. Kada stignete u Lundinor, držite se prometnih ulica i ne zalazite nigde sami. Selena će samo čekati da napravite grešku. Zato joj nemojte pružiti priliku.“